

*This poem is available for free public use only on 20th March 2012, as part of the worldwide readings in support of the internationales literaturfestival berlin's Freedom for Liu Xiaobo appeal.*

Liu Xiaobo

ČEKAJTE ME TI I PRAŠINA (You Wait for me with Dust)

*- za moju suprugu, koja čeka svaki dan*

ništa ti nije preostalo, ništa  
osim da me čekaš, zajedno s prašinom našega doma  
te naslage prašine  
mnogobrojne, toliko naslaga, u svakom kutku  
a ti ne bi razgrnula zastore  
i pustila da svjetlo uznemiri njihov duboki mir

na policama leže rukopisi prašinom pokriveni  
na tepihu šare progutala je prašina

kad mi pišeš pismo, voliš  
pustiti da ti pero upije nekoliko zrnca prašine  
ja ih osjetim kad me u očima zabole

sjediš tamo po cijeli dan  
ne usuđujući se ni da se makneš  
da koraci tvoji ne bi povrijedili prašinu  
trudiš se čak i da dišeš tiše  
tišinom tom mi priču pišeš.

u ovim vremenima zagušljivim  
ta prašina jedina ti je odana

dok pada po tvome vidu, tvom dahu i tvom vremenu  
i u najdublju dubinu tvoje duše  
gradeći grobnicu iz dana u dan  
gomila se od nogu

doseže grudi  
dopire do grla

znaš, ta grobnica  
tvoje je najbolje mjesto za počinak  
dok me čekaš tu  
gdje te niko neće uznemiriti

zato ti voliš prašinu  
u tom mraku, u toj tišini se gušiš  
čekajući, mene čekajući  
čekaj me u prašini, čekaj me!

ne daj sunce da uđe, ne daj zrak da se makne  
samo pusti da te pažljiva prašina sahrani  
samo pusti sebi da u san padneš u prašini

dok se ja ne vratim

a onda se napokon preni iz sna  
skini prašinu s kože i sa duše.

kakvo čudo će to biti – ti ćeš se vratiti iz mrtvih.

*9. april 1999.*

Poem translated by Ferida Duraković,  
PEN Center in Bosnia-Herzegovina, Sarajevo  
[www.penbih.ba](http://www.penbih.ba)